

І ДОПОМОГА, І ТЕПЛО ДУШІ

Ще донедавна невідома нікому професія соціального працівника не тільки міцно увійшла в наше суспільне життя, а й стала просто необхідною, оскільки в нинішніх умовах різко зросла кількість людей, які гостро потребують соціального захисту та допомоги. І хоч в основному суть роботи соціального працівника зводиться до допомоги по господарству, оформлення усіляких довідок, доставки продуктів і ліків, вимоги до людей цієї професії особливі. Бо працювати на цій посаді може тільки людина із загостреним відчуттям добра, справедливості, власної гідності і зі здатністю поважати гідність іншої людини, особисто і соціально відповідальна, тактовна і терпелива.

Саме про таку працівницю, її нелегку щоденну роботу моя розповідь.

Ось уже 6 років працює соціальним працівником територіального центру у селі Воскодави Валентина Михайлівна Ковтонюк. За весь період роботи жодного разу не скаржилась працівниця на труднощі, на те, як важко щодня бачити безпомічність, знедолену старість, бідність. Ця молода, тендітна жінка обслуговує у своєму селі 11 одиноких непрацездатних громадян. Серед них — інвалід I групи по зору Олеся Савівна Дем'янчук. Повністю сліпа жінка проживає одна у своїй хаті і якби не соціальний працівник, було б їй зараз дуже тяжко. Тож щодень, і в будні, і в свята, поспішає до неї Валентина. Як і до інваліда II групи по зору Ганни Павлівни Семенюк, інваліда II групи Михайла Григоровича Рудика, інваліда III групи, вдови загиблого війсь-

ковслужбовця Юлії Павлівни Швець. Найріднішою стала Валентина і для Марії Павлівни Рудик, Ольги Миколаївни Садової — стареньких, одиноких, немічних, які взагалі не мають ніяких родичів. Щодень вона допомагає своїм підопічним: приходиться кому попрайти, кому прибрати в хаті, на подвір'ї, в городі, принести хліба і ліків. І світлішають очі її бабусь, коли Валя переступає їх поріг, бо для кожного вміє знайти необхідні слова, щоб розрадити, заспокоїти.

З її розповіді про підопічних віє теплом і сердечністю. І відразу стає зрозуміло: вони для неї — мов друга велика родина, якій щоднини дарує Валентина тепло свого серця.

А вдома чекає своя сім'я — чоловік Микола, син-п'ятикласник та маленька донечка. Вони вже звикли,

що коли мама затримується, значить є якась додаткова робота у її стареньких, а коли прийде додому, то ще довго буде розповідати, як почувують себе ті, до кого вона приходила, що необхідно зробити для них завтра, кому слід приділити більше уваги.

Задоволена роботою Валентини Воскодавської сільський голова Ганна Лаврівна Зубко. Саме вона колись рекомендувала Валентину на посаду соціального працівника. І не помилилася. Бо за період роботи лише слова вдячності можна було почути від її підопічних. А це так важливо, коли старі одинокі люди відчувають турботу про себе з боку молодих і не відчувають себе зовсім покинутими і самотніми.

Діана КОВАЛЕНКО,
директор
територіального центру.